

Herdabrev för Livets söndag 2018

Kära systrar, kära bröder i Stockholms katolska stift!

Tredje söndagen i advent är glädjens söndag. ”Gläd er alltid i Herren. Än en gång vill jag säga: gläd er” (Fil 4:4). Vi får öppna vårt hjärta och lära oss att ta emot Guds glädje som han ger oss del av genom sin Son och hans evangelium. Tredje advent är också Livets söndag. Vi får glädja oss över att vi får ta emot livets gåva. Det är ingen självklarhet i vår sårade värld att vi har fått denna livets gåva. Så många människor förnekas rätten till liv genom krig, förföljelse, abort, dödsstraff etc. Vördnaden för livet och människans okränkbara värdighet som Guds avbild är ingen självklarhet. Därför behöver vi påminnas idag om livets gåva och göra allt vad vi kan för att denna ovillkorliga rätt till liv skall respekteras. Tyvärr är det många som har svårt att glädja sig över livets gåva. I vårt land är det varje år ungefär 1 500 människor som väljer att själva avsluta sitt liv. Vi är alla kallade att försöka hjälpa dem att finna mening och glädje i sitt liv. Att lyssna och vara nära dem som fastnat i livsleda och uppgivenhet är oerhört viktigt. Att förmedla den fulla glädje som bara Jesus kan ge är alla döptas stora uppgift.

Det är en tragedi och skam att så många barn inte får se dagens ljus. Som kristna är det vår uppgift att i tid och otid ge röst åt dem som inte har någon röst. Samtidigt är det också vår uppgift att vara nära och hjälpa dem som brottas med tanken på att göra abort. Det är vår plikt att ge dem den omsorg och konkreta hjälp som de kan behöva för att föda sitt barn. Tyvärr har det blivit tabu att ta upp temat abort till samtal i det offentliga rummet. Det innebär också att många som gjort abort känner sig dubbelt traumatiserade. Enligt gängse norm i vårt samhälle är abort bara en rutinåtgärd som sjukvården erbjuder, men många kämpar ändå i sitt inre med skuld och oro som de egentligen inte borde få känna. Samtidigt beskyller man kyrkan för att skuldbelägga dem som gör abort. Ändå är det bara kyrkan som kan erbjuda förlåtelse och helande av den inre smärtan. Kyrkan är en förlåtelsens institution. Ingen statlig eller kommunal instans kan erbjuda förlåtelse.

Glädjen över att bli förlåten och befrias från sin inre skuld och oro är något djupt befriande som varje människa borde få erfara. Det är en av kyrkans stora uppgifter att hjälpa människor att få ta emot denna nåd, inte minst genom försoningens sakrament. Gång på gång ser vi i evangeliet att Jesus vill förlåta oss syndare. Vi alla som tillhör Kristi kyrka är syndare i oändligt behov av Guds förlåtelse. Den sista tiden har vi blivit smärtsamt medvetna om denna sanning, när vi har hört om alla de präster som förgripit sig mot oskyldiga barn. Därför måste också kyrkan gå igenom en renings- och helgelseprocess just nu. Vi är alla kallade att be om Guds nåd och hjälp, framför allt för de offer som har utsatts för övergrepp. Men det berör oss alla i kyrkan och vi måste alla sträva efter att leva ett heligt liv, i trogen efterföljelse av Jesus.

Dag efter dag måste vi ställa den fråga som vi hörde tre gånger i dagens evangelium: ”Vad skall vi göra?” (Luk 3:10,12,14). Vi är alla kallade att översätta vördnaden för livets helighet

i handling. Den nödlidande och behövande människa som Gud skickar i vår väg, oavsett vem hon må vara, har rätt att i oss finna en kärleksfull och hjälpsam nästa. Eftersom vi tror på livets okränkbara värde, är vi också kallade att hjälpa människor att få leva ett värdigt liv. Det är inte bara de ofödda barnen, de kanske mest bortglömda i vår svenska situation, som vi måste respektera och värna om. De som är våra motståndare just därför att vi motsätter oss abort är vi också kallade att respektera och älska. Det är bara genom kärlek, bön och medkänsla som vi kan bryta ner motstånd och fientlighet.

Som kristna måste vi våga uttala ordet kyskhet som har blivit tabu eller har fått en mycket negativ klang. Vad menas då med kyskhet? Jo, att bruka vår sexualitet i enlighet med Guds bud och kyrkans lära. Det sexuella samlivet hör bara hemma i det livslånga äktenskapet mellan man och kvinna. Bara en sådan utsaga kan ge upphov till ett ramaskri. Ändå måste det sägas. Jag talade nyligen med en person som ville bli katolik och hade besökt mässan under ett helt år i en församling. Personen i fråga var helt sekulär, men sörjde över att man inte en enda gång tagit upp kyrkans syn på sexualitet i predikan. Själv var han ett offer för den s.k. fria sexualiteten. Något inom honom hade gått sönder. Så kan det bli när man redan i unga år påverkas, ja, hetsas att ge sig in i promiskuitet. Som kyrka måste vi ha modet att utöva normkritik mot denna gängse norm i vårt samhälle. Samtidigt är det kyrkans stora glädje att också i detta fall få förmedla den förlåtelse och barmhärtighet, som Jesus visade den ångerfulla syndare som tog sin tillflykt till honom.

”Var alltid uppmärksamma, mina älskade: också ni är Kristi lemmar, också ni är Kristi kropp”, skriver Augustinus. Dag efter dag får vi glädja oss över att vi är så djupt förenade med Kristus att vi tillhör hans kropp, kyrkan. Hela vårt liv, också vår kropp, helgas och förvandlas, genom vår tillhörighet till honom. Därför måste vi också bli alltmer angelägna att förmedla det glädjens budskap som evangeliet är. Gud föds till världen som ett litet barn för att visa sin solidaritet med varje barn, ofött eller fött. I varje barn, fött som ofött, får vi känna igen Jesusbarnet och vörda det. Så nära vill Gud komma oss genom att bli människa för vår frälsnings skull. Vi ber om Guds hjälp, så att vi kan känna igen hans enfödde Son i varje människa vi möter, speciellt i den som mest behöver oss.

Med min välsignelse och förbön,

Stockholm, Kristus Konungens högtid, den 25 november 2018

Kardinal Anders Arborelius OCD
Biskop av Stockholms katolska stift

Förböner till Livets söndag 2018

Kära medkristna, låt oss be Gud vår Fader om nåden att uppskatta vårt liv som Guds gåva och att i alla livets skiften överlåta oss åt Gud, som är livets Herre.

1. För vår påve Franciskus, biskop Anders och alla kyrkans tjänare, att Gud ger dem styrka att leda kyrkan i livets tjänst.

Herre, hör vår bön.

2. För de makthavande, att de vågar försvara det spirande livet mot krafter som vill skada det. För sjukvårdspolitiker, att de fördelar resurserna efter människors konkreta vårdbehov.

Herre, hör vår bön.

3. För hela världen, att varje människas egenvärde respekteras och skyddas mot exploatering.

Herre, hör vår bön.

4. För alla kristna, att vi vittnar om Guds kärlek och bemöter alla människor med barmhärtighet, särskilt de svagaste och mest utsatta.

Herre, hör vår bön.

5. För dem som lider av kroppslig eller själslig sjukdom, att de finner hopp och förtröstan i dig. Ingjut din frid i dem som befinner sig i livets sluskskede och hjälp dem att förbereda sig att träda fram inför ditt ansikte.

Herre, hör vår bön.

6. För vår församling, att vi förmedlar det kristna livets glädje till alla i vår närhet.

Herre, hör vår bön.

Om allt detta ber vi Dig, Gud vår Fader, genom Jesus Kristus vår Herre, som lever och råder över människornas liv, från evighet till evighet. Amen.

Dear Sisters and Brothers in the Catholic diocese of Stockholm.

The third Sunday of Advent is “Gaudete Sunday”, the Sunday of Joy. ”*Rejoice in the Lord always; again I will say, Rejoice.*” (Philippians 4:4) We can open our hearts and learn to receive the joy of God which He gives us through His Son and His Gospel. The third Sunday of Advent is also Respect for Life Sunday. We may rejoice that we have been given the gift of life. This is not something we can take for granted in our wounded world. So many people are denied the right to life because of war, persecution, abortion, the death penalty etc. Reverence for life and the inviolable dignity of the person created in the image of God is not self-evident. It is, therefore, necessary to remind ourselves of the gift of life and do all we can to make sure that this unconditional right to life is respected. Unfortunately, there are many who are unable to perceive this. Every year in our country there are about 1,500 people who choose to take their own lives. We are all called to try and help them to find meaning and joy in their lives. It is extremely important that we listen to and support those who are depressed and dejected. It is the duty of every baptised person to mediate the perfect joy that only Jesus can bestow.

It is a tragedy and a shame that so many children never see the light of day. It is our duty as Christians to be the voice of the voiceless, in season and out of season. At the same time we are called upon to be close to and help those who are seriously considering having an abortion. It is our duty to give them the care and concrete help that they may need so that they can give birth to their children. Unfortunately, it has become taboo to broach the subject of abortion in public. This means that many who have undergone abortion feel doubly traumatised. The prevalent rule in our society is that abortion is a medical procedure that is routinely offered by the health services. But inwardly, many suffer from a sense of guilt and disquiet, that they supposedly ought not to feel. At the same time the Church is accused of shaming those who have had abortions. And yet it is only the Church that can offer forgiveness and healing for this interior pain. The Church is an institution for forgiveness. No state or municipal authority can offer forgiveness.

The joy of being forgiven and freed from one's inner guilt and distress is a deeply liberating gift that everyone ought to experience. It is one of the Church`s main tasks to help people to receive this grace, not least through the sacrament of reconciliation. Time and again we see in the Gospel that Jesus wants to forgive us sinners. All of us who belong to the Church of Christ are sinners in constant need of God`s forgiveness. Recently we have become painfully aware of this truth when we have learnt of all the priests who have abused innocent children. That is why even the Church must undergo a process of purgation and sanctification. We are all called upon to pray for God`s grace and help, especially for the victims. But this affects us all in the Church and we must all strive to live holy lives in faithful imitation of Jesus.

We must daily ask ourselves the same question that was heard three times in today's Gospel: *"What shall we do?"* (Luke 3:10, 12, 14) We are all called to put respect for the holiness of life into action. The destitute and needy that God sends our way, no matter who they are, have the right to find in us a loving and helpful neighbour. Since we believe in the inviolable dignity of life, we are asked to help people to live a dignified life. It is not just the unborn children, probably the most forgotten group in Sweden, whom we must respect and protect; we are called to love and respect even our opponents, those who oppose our stand on abortion. It is only through love, prayer and compassion that we can overcome opposition and hostility.

As Christians, we must dare to use the word chastity which has become a taboo and acquired a negative connotation. What does chastity mean? It means using our sexuality in accordance with God's commandments and the teachings of the Church. Sexual intimacy belongs only in lifelong marriage between a man and a woman. Just saying this can cause an outcry! Nevertheless, it must be said! I recently spoke to someone who wanted to become a Catholic and had been attending mass in a parish for a whole year. This secularised person was saddened that the Church's view of sexuality had never been mentioned in a homily, not once. He himself was a victim of the so-called sexual freedom. Something inside him was broken. This can happen when one is influenced and even encouraged at a young age to live promiscuously. As a Church we must have the courage to challenge this generally accepted norm in our society. At the same time it is a great joy that the Church even in this case can offer forgiveness and mercy, as Jesus did when the repentant sinner sought refuge in him.

"Attend to this, my beloved: also you are the limbs of Christ, also you are the body of Christ", says St. Augustine. Every day we should rejoice that we are so deeply united with Christ that we belong to his body, the Church. Our whole life, even our body is sanctified and changed through our belonging to Him. That is why we must with eagerness mediate this message of joy that is the Gospel. God is born into this world as a little child in order to show his solidarity with every child, born or unborn. In every child, born or unborn, we can recognize the Child Jesus and revere Him. This is how close God wants to get to us by becoming man for the sake of our salvation. Let us ask for God's help so that we can recognize His only begotten Son in every person that we meet, especially in those who need us the most.

With my blessings and prayers,

Stockholm, the Solemnity of Christ the King, 25th November 2018

Cardinal Anders Arborelius OCD
Bishop of the Catholic Diocese of Stockholm

Pastirsko pismo za *Nedjelju života* 2018.

Draga braćo i sestre u Katoličkoj biskupiji Stockholm

Treća nedjelja Došašća je nedjelja radosti. "Radujte se uvijek u Gospodinu. Još jedanput kažem: radujte se" (Fil 4, 4). Možemo otvoriti svoja srca i naučiti se primati Božju radost koju nam daje preko svog Sina i Njegova Evanđelja. Treća nedjelja Došašća je i "**Nedjelja života**". Smijemo se radovati što možemo primiti dar života. Ovo nije sasvim naravno u našem ranjenom svijetu da smo dobili ovaj dar života. Tako mnogo ljudi niječe pravo na život ratovima, progonima, pobačajem, smrtnom kaznom itd. Vrijednost života i čovjekovo nepovredivo dostojanstvo kao slika Božja nije nikakva očiglednost (samo po sebi jasno). Zato je potrebno da se danas prisjetimo dara života i učinit sve što je u našoj moći da se ovo bezuvjetno pravo na život respektira. Nažalost, mnogima je teško radovati se daru života. U našoj zemlji svake godine otprilike 1.500 ljudi sami izaberu da učine kraj svom životu. Svi smo pozvani da im pokušamo pomoći da pronađu smisao i radost svom životu. Slušati one i biti blizu onima koji su zaglavili u umoru od života i u ravnodušnost vrlo je važno. Posredovati punu radost koju samo Isus može dati jest svih krštenika velika zadaća.

Tragedija je i velika sramota da veliki broj djece ne možemo ugladiti svjetlo dana. Nama kršćanima je dužnost da u zgodno i nezgodno vrijeme dadnemo svoj glas i potporu onima koji se sami ne mogu izjasniti i opredijeliti. Istovremeno je naša dužnost da budemo blizu i pomognemo onima koji se bore sa mislima da učine pobačaj. Naša je dužnost da im pružimo skrb i konkretnu pomoć koja im je potrebna kako bi omogućili da prihvate svoje dijete i da ga uvedu u ovaj život. Nažalost, započeti razgovor o pobačaju na javnom mjestu, postala je „tabu tema“. To također znači da se i oni koji su počinili pobačaj osjećaju veliku psihičku traumu. Prema običajnom (uvriježenom) shvaćanju u našem društvu, pobačaj je samo rutinski zahvat kojeg nam zdravstvo nudi. Ali se ipak mnogi bore u svojoj nutrini sa grijehom i nemirom. To zapravo ne bi trebali osjećati, ako bi to bio samo rutinski zahvat. Istovremeno se napada Crkva da opterećuje grijehom one koji su počinili pobačaj. Ipak jedina je Crkva koja nudi oprostjenje i lijek nutarnjim bolima. Crkva je institucija oprostjenja. Nijedna državna ili općinska ustanova ne može ponuditi oprostjenje.

Radost primiti oprostjenje i biti oslobođen nutarnjeg grijeha i nemira jest nešto duboko olakšavajuće što bi svaki čovjek trebao iskusiti i doživjeti. Jedan od velikih zadataka Crkve jest da pomogne ljudima primiti tu milost, osobito preko sakramenta pomirenja. Evanđelje nam stalno govori kako Isus želi oprostiti nama grješnicima. Svi smo mi, koji pripadamo Kristovoj Crkvi, grješnici i u beskrajno potrebi Božjeg oprostjenja. U zadnje vrijeme postali smo bolno svjesni ove istine, kad smo čuli o svim svećenicima koji su počinili nasilje nad nedužnom djecom. Zato i Crkva mora proći kroz proces čišćenja i posvećivanja. Svi smo pozvani moliti za Božju milost i pomoć, a ponajprije za žrtve koje su bile izložene ovom nasilju. Ovo se tiče svih nas vjernika u Crkvi i svi moramo nastojati i težiti živjeti svet život i vjerno nasljedovati Isusa Krista.

Svaki dan moramo si postaviti pitanje koje smo tri puta čuli u današnjem Evanđelju: "Što nam je činiti?" (Lk 3, 10, 12, 14). Svi smo pozvani da djelima ugradimo poštovanje prema svetosti života. Čovjek koji trpi i koji je u potrebi, a kojeg Bog šalje na put našega života, neovisno tko je taj čovjek, ima pravo u nama susresti bližnjega koji je pun ljubavi i spremnosti za pomoći. Budući da vjerujemo u nepovrjedivu vrijednost života, pozvani smo također pomoći svim ljudima živjeti dostojan život. Ne samo nerođenu djecu, ona su možda ponajviše zaboravljeni u našoj švedskoj situaciji, koju moramo respektirati i zaštititi. Pozvani smo također respektirati i ljubiti i naše protivnike, koji su to postali upravo radi našeg stava prema pobačajima. Jedino po ljubavi, molitvi i suosjećanju možemo otkloniti protivnost i neprijateljstvo.

Kao kršćani moramo imati hrabrosti izgovoriti riječ "čistoća" koja je postala tabu (zabrana), ili je dobila vrlo negativan prizvuk. Što se misli pod "čistoćom"? Služiti se seksualnošću u skladu sa Božjim zapovijedima i crkvenim naukom. Seksualni život živi se jedino u doživotnom braku između muškarca i žene. Samo jedna ovakva izjava može uzrokovati i izazvati jedan bučni protest. Ipak o tome se mora govoriti. Nedavno sam razgovarao sa jednom osobom koja želi biti katolik i koja je posjećivala svetu Misu u jednoj župi cijelu godinu. Osoba o kojoj je riječ bila je potpuno svjetovna, ali joj je bilo žao da niti jedanput kroz to vrijeme, nije u propovijedi spomenut, stav Crkve o seksualnosti. On sâm je bio žrtva takozvane slobodne seksualnosti. Tada se u njemu nešto slomilo. To tako može biti kad je osoba već u mladim godinama bila pod negativnim utjecajem, da, huškana da se preda u promiskuitet. Kao Crkva moramo imati hrabrosti nastupiti sa kritikom protiv ovih prihvaćenih normi u našem društvu. Istovremeno je velika radost Crkve da također i u ovom slučaju može posredovati oproštenje i milosrđe, što je Isus pokazao prema grješniku koji se pokajao i potražio utočište kod Isusa.

"Budite uvijek pozorni, moji ljubljani: također ste i vi Kristovi udovi, također ste i vi tijelo Kristovo", piše sveti Augustin. Neprestano se možemo radovati da smo tako duboko povezani s Kristom da pripadamo Njegovu tijelu, Crkvi. Cijeli naš život, također naše tijelo, posvećuje se i mijenja, našom pripadnošću Njemu. Zato moramo biti sve više ispunjeni željom posredovati poruku radosti, što Evanđelje jest. Bog se rodio u svijetu kao malo dijete kako bi pokazao svoju solidarnost sa svakim djetetom, nerođenim ili rođenim. U svakom djetetu, rođenom kao i nerođenom, možemo prepoznati dijete Isusa i iskazati mu poštovanje. Bog nam želi doći tako blizu postajući čovjek radi našeg spasenja. Molimo Božju pomoć kako bismo mogli prepoznati Njegova jedinorođenog Sina u svakom čovjeku kojeg susrećemo, posebno u onom čovjeku koji nas najviše treba.

Uz moj blagoslov i molitvu!

Stockholm, blagdan Krista Kralja, 25.XI 2018.

+ *Anders Arborelius OCD, kardinal*